

Parlem d'amor

Hola de nou, amics. Ja fa temps que ho estic pensant: algun cop heu pensat quants tipus d'amor hi ha?

Sembla que quan s'anomena la paraula *amor* sempre s'associa amb l'amor de parella. Començant per aquí, direm que l'amor és molt més gran que tot això, arriba a molts més llocs. Amor a la natura, als animals domèstics, a la pintura, a la música, al sol que ens dona vida, al poble on vivim... I així podria enumerar moltíssimes coses. Després vénen els grans amors als amics, a la parella i els més fort als pares, als germans, als fills, als avis... I aquí és on volia arribar.

Ara, davant les festes de Nadal, voldria parlar dels avis, aquella gent gran entranyable que només vol amor i donar-lo en la mateixa mesura. Quin poc soroll que fan! Amb els seus petits tenen sempre la riassa a la boca i alguna vegada fins i tot alguna llagrimeta d'alegria al mirar emocionats els seus tresors que no són cap altres que els néts.

Sempre s'ha dit que els avis estimen més els néts que els propis fills. Bé, suposo que això no és ben bé així, però està clar que amb els néts revius unes sensacions que ja pels anys passats ni recordaves. El somriure d'un infant, les seves primeres passes, les seves primeres paraules, com veus en les seves faccions trets dels teus fills. Tot això és una sensació esplèndida i tots els que sou avis ho sabeu. És evident que nosaltres ara tenim el temps i, per què no, la paciència de poder estar estones amb els néts, i molts gairebé els criem.

Els temps han canviat molt i ara el paper dels avis és molt important. Els avis no solsament els duen a l'escola o els donen de menjar, són quelcom més. Molts cops també fan de mestres, ja que els ensenyen moltes coses. Una de les coses que els podem ensenyar és una miqueta de religió. Els podríem recitar aquella oració tan bonica per anar a dormir que diu: "Àngel de la guarda, dolça companyia. No em deixis sol ni de nit ni de dia, perquè hem perdria". O també aquella cançoneta que diu: "La mare de Déu quan era petita anava a costura a aprendre de lletra. Dins un cistellet du quatre pometes, un bocí de pa, també avellanetes".

Són records bonics i que seria una pena que es perdessin. Els néts sempre recorden el que els ensenya un avi. Possiblement algú pot pensar: "Si hagués jo de suportar els meus avis...". Doncs bé, més mèrit tindrà el vostre amor si ho feu. Jo considero als avis mestres jubilats, perquè encara continuen treballant i ensenyant

amb tot l'amor.

Els pares estan tan atrafegats que ens hem de repartir la feina i als avis ens toca la millor part, gaudir dels néts.

Ara quan arriba el Nadal i tot són preocupacions de comprar regals, menjar, beure, preparar àpats... és el moment dels avis. Podem portar als nostres néts a l'església i així explicar-los qui és aquest nen tan bonic que està en un pessebre i donar-li un petonet. Els avis explicaran als petits la gran història del naixement de Jesús. Podem fer el Betlem amb ells, que s'està perdent! I els infants gaudeixen molt amb totes les figuretes, les casetes, el riu, els pastorets, les ovelles i els reis, que cada dia els fem avançar una mica més fins que arribin al portal on hi ha el fill de Déu i l'adoraran.

Quina història més preciosa se'ls pot explicar i així molts sabran el perquè de les festes de Nadal i què es celebra. Tots sabem que hi ha el Pare Noel i que és molt graciós, que hi ha l'arbre de Nadal i és molt maco tot guarnit. Però no hi ha res com un bon Betlem amb el Jesuset al pessebre calentet amb palla: aquí hi ha l'essència de l'amor.

Desitjo que aquest Nadal els infants puguin aprendre una mica més de l'amor. No l'amor a les coses materials, sinó l'amor a l'altre, la solidaritat, l'amor pels éssers més desvalguts, el respecte a la gent gran, la caritat... Tot el que Déu ens va ensenyar, perquè Déu és l'amor més gran existeix.

Us desitjo a tots un Bon Nadal i, com va dir Baileu: "Déu ens donà el cor per estimar". Així doncs, sobretot en aquestes festes tan familiars feu-ho: estimeu-vos tant i com pugueu.

Que passeu unes bones festes de Nadal i fins el proper Pinetell.

Pepita Verd Vicens

Jutjat de Pau d'Alpicat

LA CULTURA DE L'ELOGI

Quan un reflexiona sobre la tasca que li toca fer com a jutge de pau, s'adona que en segons quins casos, per raó del càrrec, estàs en contacte amb els aspectes més negatius i contradictoris de la persona. Em refereixo a les situacions en què hem de fer de mediadors en contextos conflictius. En aquests casos podem caure en el parany de donar una visió esbojarrada de la realitat que ens envolta: la dolenteria en la condició humana.

Certament produeix un desassossec especial. Tanmateix, si aprofundim en l'observació de la naturalesa humana, ens adonarem que fins i tot en la immensa majoria de fets negatius que ens toca viure, de vegades hom entreveu esclatxes de llum que permeten albirar una certa esperança de canvi d'actitud. Altres vegades has de constatar que no hi ha voluntat d'arribar a cap acord per les parts implicades, per tant, la nostra missió es fa gairebé impossible.

El professor de la Facultat de Psicologia de la Universitat Ramon Llull, Francesc Robira, arran d'una reflexió entorn de com cal viure i treballar amb els altres, parlava ja fa alguns anys del següent decàleg:

- Saber escoltar
- Saber elogiar
- Saber confiar
- Saber descobrir els punts forts
- Saber donar i sobretot saber rebre
- Saber comprendre i respectar
- Saber expressar i controlar els sentiments i les emocions
- Saber evitar els judicis crítics negatius
- Saber gaudir en el treball
- Saber trobar l'equilibri entre la tolerància i l'exigència

Crec que les reflexions sàvies d'aquest professor universitari referents al punt segon del decàleg (saber elogiar), dirigides principalment als educadors, ens poden ajudar als jutges i jutgesses de pau.

Les persones positives fan ús freqüent de l'elogi sincer. L'elogi de les persones que signifiquen molt per a nosaltres (pares, fills, mestres, parelles, monitors, companys de feina, etc.) té un poder màgic: augmenta la nostra autoestima i confiança, ens dóna més seguretat en allò que fem i ens alegra comprovar que donem satisfacció a les persones que ens estimen i valoren.

24.11.07. La consellera de Justícia, Montserrat Tura, va presidir el lliurament de les distincions de l'Associació Catalana en Pro de la Justícia (ACPJ), que va tenir lloc a Alpicat, a La Unió.

Des de l'any 2004, l'Associació distingeix les persones o entitats que han destacat en la defensa de la figura dels jutges de pau i per la seva col·laboració amb aquest servei.

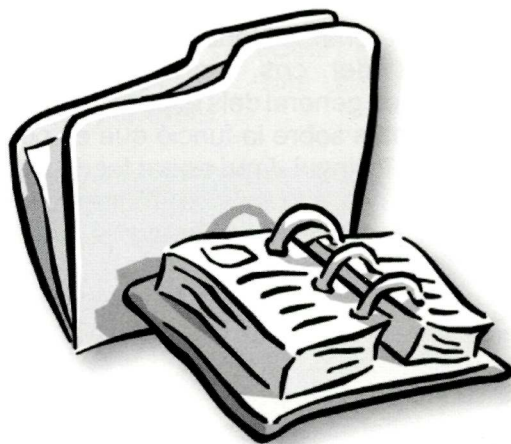
L'elogi, per ser eficaç, ha de ser sincer. Hem de pensar que si no podem elogiar una persona, probablement no és per culpa seva sinó nostra. Segurament ens falta certa sensibilitat interior per saber trobar aspectes positius que la persona realment posseeix. Tots en tenim, encara que de vegades no els sabem veure, sovint fa falta que algú ens ho digui, que algú ens els valori. No tots servim per a tot, però sí que tenim alguna qualitat en la qual podem destacar. Els pares, els avis, els educadors... les han de descobrir en els seus fills, néts o alumnes. I els jutges i jutgesses de pau, les hauríem de descobrir en els nostres interlocutors, per tal de potenciar-les a través del diàleg i, així, intentar il·luminar la situació que se'ns presenta.

La persona suficientment madura acostuma a ser sensible als aspectes positius de l'altre, molt més que als negatius. Valora més els encerts que els errors, les qualitats que els defectes i el que fa s'ha aconseguit del que encara falta. És conscient de les mancances dels altres, però basa la seva relació més en els aspectes positius que en els negatius. Qualsevol persona tendeix a superar-se, si té la sort de conviure amb d'altres que li valoren els punts positius. Aquesta relació és molt més humana i més rica psicològicament.

Els bons educadors valoren qualsevol èxit per petit que sigui. Valoren més l'esforç que el resultat, i respecten el ritme de maduració de cada persona. Referent als aspectes negatius, que tots també tenim, és bo que la família, a l'escola, a les associacions educatives, en els jutjats de pau... ens puguem ajudar mútuament a corregir-nos d'una manera molt assenyada, i naturalment, amb una especial delicadesa. A vegades, el consell d'una altra persona ens pot ajudar molt.

Si en els jutjats de pau d'una manera modesta i humil practiquem el tarannà de la cultura de l'elogi, tal vegada aconseguirem que la convivència resulti més agradable. En els casos en què no sigui possible, haurem de seguir esperant pacientment.

Antoni Gilart Narcís
Jutge de Pau d'Alpicat

Nomenament

A l'haver-se jubilat el senyor Miguel Sus Barluenga com a treballador de l'Ajuntament d'Alpicat i secretari del Registre Civil del Jutjat de Pau d'Alpicat, la secretària de Relacions amb l'Administració de Justícia ha resolt aprovar el nomenament de la senyora Àngels Gilart Gatus com a responsable del Registre Civil del Jutjat de Pau d'Alpicat, vist l'acord de Ple municipal del dia 16 de març de 2008.

Antoni Gilart Narcís
Jutge de Pau d'Alpicat

